

Arrest

nr. 87 732 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 22 februari 2011 een eerste asielaanvraag in die resulteert in de beslissing van 15 maart 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 24 april 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 26 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten H. MD-A. (...) geboren te Chand Pur , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.04.2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 22.02.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.03.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus' vanwege het CGVS; overwegende dat de betrokkene op 24.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een vonnis (kopie) naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het kopies betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 20.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de *“zorgvuldigheidsplicht en schending van de algemene motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied.”*

Het middel luidt als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken deelt in zijn beslissing mee dat verzoeker deze documenten al eerder tijdens zijn eerste asielaanvraag hadden kunnen voorleggen en dat het kopies zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt in haar beslissing totaal geen rekening met objectieve elementen en algemeen gekende feiten en schendt hierdoor de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Het bestuurlijke zorgvuldigheidsbeginsel stelt immers: “Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Technische besluiten kunnen het bestuur ertoe nopen het advies van deskundigen in te winnen.

Bij de tweede asielaanvraag heeft verzoeker een kopie van het vonnis in Bangladesh overgemaakt, die hij via email had ontvangen. De originelen zijn nog onderweg.

MAST A. en DUJARDIN J., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, Brussel, 1994, p53.

Verzoeker had dus geen mogelijkheid om deze stukken voor te leggen bij zijn eerste asielaanvraag, gezien de beslissing van de Commissaris generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dateert van 15.03.2012.

De document die bij de tweede asielaanvraag worden neergelegd is een kopie van het vonnis van de Bengaalse rechtbank. Verzoeker heeft deze vonnis via email ontvangen, met als gevolg dat hij bij zijn tweede asielaanvraag enkel een kopie heeft kunnen neerleggen. Verzoeker deelde nochtans bij de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat de originelen nog onderweg waren. Ipv dat de Dienst Vreemdelingenzaken de stukken in beraad neemt en verzoeker na enkele weken terug een afspraak gaf

bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dan kon verzoeker de originelen zonder problemen kunnen neerleggen.

Verzoeker legt bij de stukken ook een kopie van de email van hoe hij die documenten heeft ontvangen, met name op 21.4.2012 dezelfde dag werden de documenten ook overgemaakt aan de raadvrouw van verzoeker.

Hij heeft daarmee dan ook zijn verklaringen geloofwaardig en minstens aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij hoogstens nog van een minimale twijfel omtrent verzoekers asielaanvraag kan gewagen. In dat geval had die twijfel in het voordeel van verzoeker aangewend dienen te worden.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v. St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Bij zijn tweede asielaanvraag heeft verzoeker als nieuw document een kopij van een arrest van de "Supreme Court of Bangladesh" gebracht, waaruit blijkt dat hij veroordeeld zou zijn tot levenslange opsluiting.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat nieuwe gegevens in het kader van een asielaanvraag van voldoende gewicht moeten zijn om als gegeven in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 te worden begrepen.

In de betreden beslissing wordt vermeld dat dit nieuw document slechts een kopij is en dat de bewijswaarde ervan klein is en dat de authenticiteit ervan niet op een adequate manier kan worden beoordeeld. Verzoeker bracht bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Er bestaan in hoofdzaak van de verzoeker geen ernstige aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker stelt dat de door hem neergelegde documenten ten onrechte niet weerhouden werden als zijnde nieuwe elementen.

Artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 stelt hetgeen volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Het arrest van 23 februari 2012 van de "Supreme Court of Bangladesh" heeft betrekking op feiten die zich hebben voorgedaan voor de eerste asielaanvraag en die de verzoeker reeds tijdens zijn eerste asielprocedure kon voorleggen.

In de bestreden beslissing werd dan ook op duidelijke, afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker in zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe feitelijk gegevens/elementen aanbracht met betrekking tot feiten die zich hadden voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing werd met redenen omkleed en in dat opzicht kan mutatis mutandis verwezen worden naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste

doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006).” (RVV, nr. 10.529, 30 augustus 2007).

Verwerende partij heeft op een zorgvuldige manier de aanvraag van de verzoeker geanalyseerd. Verzoeker voldoet niet aan de wettelijke voorwaarden om de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming te krijgen.

Het middel is ongegrond.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar de feitelijke grondslag, met name dat verzoeker een vonnis (kopie) naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het kopiees betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden, zodat hij geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker een kopie overmaakte van een vonnis van 23 februari 2012 van de *“Supreme Court of Bangladesh, High Court Division, Criminal Appellate Jurisdiction”*, waarvan hij stelt dat het origineel “onderweg” is. Verzoeker stelt dat hij deze kopie per e-mail heeft ontvangen. Hij verklaart ter gelegenheid van het indienen van zijn tweede asielaanvraag dat hij de beslissing over zijn eerste asielaanvraag niet heeft ontvangen, de termijn om beroep aan te tekenen voorbij was en *“daarom”* een tweede asielaanvraag indient.

De bestreden beslissing overweegt *“dat de betrokkene een vonnis (kopie) naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het kopies betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden;”*

En: *“overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

Verzoeker stelt dat hij niet de mogelijkheid had deze kopie eerder naar voren te brengen omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dateert van 15 maart 2012. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dateert van 29 februari 2012. De Raad stelt vast dat het “vonnis” waarvan verzoeker gewag maakt dateert van 23 februari 2012, hetzij van voor de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker stelt zelf dat dit slechts bij e-mail werd overgemaakt, zodat geen geldige, hetzij aanvaardbare reden wordt verschaft waarom deze kopie niet aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is overgemaakt ter gelegenheid van de vorige asielaanvraag. Dit klemt ten overvloede nog meer nu blijkens voormeld stuk het een zaak in beroep betreft.

Voorts is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat het slechts een kopie betreft zodat de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Kopieën en faxen kunnen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Bovendien is het niet zo dat indien de datum van de ontvangst van de documenten zich situeert na de laatste fase in de vorige asielpcedure, zulks met zich meebrengt dat het gegeven automatisch nieuw is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Immers dient ook aangetoond te worden dat de vreemdeling de documenten niet had kunnen aanbrengen tijdens de laatste fase van de vroegere

asielprocedure. In casu ontbreekt ook dergelijk begin van bewijs. Louter beweren dat verzoeker geen mogelijkheid had de documenten eerder bij te brengen volstaat in casu niet.

Waar verzoeker meent dat het bestuur had moeten wachten tot het origineel vonnis was toegekomen, kan deze redenering niet gevolgd worden. Het komt het bestuur toe zo snel mogelijk een antwoord te verlenen op een ingediende asielaanvraag.

Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht, noch artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden werden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Het middel luidt als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO. 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet al de stukken die aan de tweede asielaanvraag van verzoeker waren toegevoegd in acht genomen.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21 .094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoeker is er tijdens de tweede asielprocedure niet in geslaagd om nieuwe elementen aan te brengen om ernstige aanwijzingen van het reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zij op zorgvuldige wijze de aanvraag van de verzoeker heeft geanalyseerd, en dat zij op basis van de door de verzoeker voorgelegde documenten, een negatieve beslissing heeft genomen.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de conclusies van verwerende partij, toont nog niet aan dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Het document dat verzoeker voorlegt, betreft een arrest van de Supreme Court, dat genomen werd ten gevolge van het hoger beroep ingesteld tegen een vonnis van 27 oktober 2010. Verzoeker heeft niets vermeld over dat vonnis in zijn eerdere asielaanvraag.

Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoeker om de Raad te vragen of het arrest van de “Supreme Court of Bangladesh” als ernstige aanwijzing van reëel risico op ernstige schade kan worden

beschouwd, merkt de verwerende partij op dat de Raad zich, in het raam van een annulatieprocedure, niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid en over de feiten te oordelen. Verwerende partij heeft de aanvraag van de verzoeker aan de wet toegepast. Het middel is ongegrond."

2.2.3. Verzoeker voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij beperkt zich echter tot een algemene argumentatie zonder evenwel aan te duiden op welke wijze de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden (RvS 23 april 2004, nr. 130.609).

In de mate dat verzoeker meent dat voormeld beginsel geschonden is omdat geen directe en persoonlijke inlichtingen zijn gevraagd of hij niet in de gelegenheid werd gesteld stukken over te leggen, kan deze argumentering niet gevolgd worden. Verzoeker beslist zelf wanneer hij een asielaanvraag indient en mocht naar zijn eigen keuze stukken neerleggen en/of verklaringen toevoegen. Hij liet evenwel zelf ter gelegenheid van zijn verklaring uitschijnen dat hij een tweede asielaanvraag indient omdat de termijn om beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbij was. Het komt aan de asielzoeker toe om alle relevante informatie mee te delen en zijn asielrelaas zo coherent mogelijk en vrij van tegenstrijdigheden uiteen te zetten (RvS 10 oktober 2003, nr. 124.084). Voorts dient het indienen van een tweede asielaanvraag er niet toe tekortkomingen van een eerste asielprocedure recht te zetten wanneer de beroepstermijn voorbij is.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN